

Strebern

Ständigt sökte han sig framåt, uppåt, och visste både vad han ville och vad han kunde. Han kände inga hinder att tveka inför, inga omvägar att förslösa tiden på. När räta linjen genar, varför då välja kurvor som försenar.

Han var en lysande komet och rörde sig i egen bana. Stark och bländande växte han sig allt större, men lämnade också dystra, svarta hål bakom sig.

Nogsamt aktade han sig för att trivas alltför väl och bindas upp. Det fanns ingen tid att slappna av och han tålde aldrig att se in i andras ryggar. Det var som om han inte kunde se sig mätt på förbigångna, betvingade ögon.

Han styrde och han ställde. Kastade en överlägsen blick på någon förevisad resultatkurva för att sedan övertydligt justera den med sina oemotgängliga direktiv.

En gång hade där funnits grumliga tankar kring ett annat liv. Fast detta att bli uppbunden och beroende passade inte in i hans planer. Inget pris han var villig att betala. Han var sig själv närmast. Det fanns vissa behov, men de kunde lösas på annat sätt.

Han var ensam barnet med modern dold i arbete och en fader som tidigt försvann. Han blev tillvand att gå sin egen väg. Just detta att aldrig förlita sig, att ensam är den starkes väg.

***